

על מורים רוחניים ומהר באבא

מאת עציון בקר

"באופן בסיסי, כולנו מהווים אחדות אחת. אינני גדול יותר מאף אחד מכם מההיבט של הנשמה, ואם להיות כנה, אף אחד מכם לא צריך לקבל ממני את האלוהיות, כיוון שהאלוהיות הזאת קיימת באופן שווה לנצח בקרבנו; אולם מה שעלי לתת זה את הידע וההתנסות של אחדותנו כולנו יחדיו."

"לא באתי להורות אלא לעורר."

"קיבלתם מילים רבות, הגיעה השעה שתחיו אותן."

מעין הקדמה:

ארצנו מוצפת במורים רוחניים ו"באבות" למיניהם, רבים מהם כוזבים, ואחרים משלים עצמם ואת ההולכים אחריהם אודות "גדולתם הרוחנית". לעתים קרובות זה נעשה כדי לנצל נשמות פתיות ותמימות; ניצול כספי, רגשי ואפילו מיני. לעתים קרובות ה"מורה" משעבד את חסידיו בערמומיות מעודנת ביותר, כשהוא מדבר על "אהבה" "אלוהים" וכל הדברים הטובים והנפלאים, אבל עם שכל ערמומי הוא טווה את קורי השעבוד הרוחי והנפשי של חסידיו אליו, כדי לשאוב מהם כוחות רוחניים. מתמיה מדוע כל כך הרבה אנשים מחפשים שידריכו אותם וישלטו בהם. אבל ישנם גם לא מעט אנשים טובים וישרי דרך החפצים לעזור לאחרים. רובם אינם מושלמים, והם יכולים לעזור לפי יכולתם המוגבלת. אנשים שהשיגו את היעד של שלימות עלי אדמות מספרם זעום ביותר, רובם נסתרים ופועלים ללא ידיעת הציבור. כך עבודתם יעילה יותר. בודדים פועלים בקרב הציבור, דבר המזמין בדרך כלל חרפות וגידופים. אלו שזכו להתקרב לאדם כזה מתוך כבוד ודרך ארץ, חווים את מעמדו האמיתי של האיש. אדם שלא חווה זאת, לא יוכל להבין.

התבוננתי מאז 1971 בכמה תנועות רוחניות, חלקן טובות ומועילות, חלקן לא. כמובן שניסיתי להתעמק בתורת משה, אליה נולדתי, ותורות אחרות.

אין לי שום עניין לגרום למישהו להאמין במהר באבא, או במורים אחרים. זה נראה לי דבר מטופש וחסר טעם. אין לי שום עניין אישי – אינני מתפרנס מכך, אין לי שום חוג ואינני מייעץ לאיש, אין לי שום יומרה רוחנית.

אנחנו חיים בתקופה שבה עלינו לעבור מאמונה לידיעה.

הבעיה הבערת של כולנו, לשם מה בכלל מורים רוחניים, מהי חשיבותם וכיצד להבחין בין מורה אמיתי לכוזב. עלינו לגלות בעצמנו את מהות החיים ומטרתם. התכלית עלי אדמות הינה פיתוח רמות תודעה, ולא אכילה, שתייה והתרבות. המורים האמיתיים אמורים לגלות לנו את מהות החיים ומטרתם, וכיצד להגשים זאת. אדם בעל תודעה רגילה, ארצית, לא יוכל להבדיל בין מורה אמיתי לבין מורה כוזב. אבל בכל זאת אפשר לתת כמה קווים מנחים: המורה הכוזב הינו אדם שהחל את מסעו הרוחני, הוא מצוי בשלב נמוך יחסית, ומחמת עוצמת תשוקותיו וחוסר יכולתו להתמודד עם האגו, הוא מתפתה ופוסע בדרך של ניצול ושתלטנות, אותה הוא מסווה בתייחוס רב. לאדם כזה אין אפשרות להעניק את החוויה של **אהבה אלוהית**. רק לאדם מושלם יש את היכולת הזאת. עובדה נוספת היא שמורה מכריז בציבור על התלמיד שהגיע לשלימות.

הספרות הרוחית הכלל עולמית מלמדת על הופעת השלימות בגוף אדם. לאדם כזה קוראים בשם "מורה מושלם", (Sadguru, Qutub) "משיח" נביא, שליח האלוהים, צדיק יסוד עולם, אווטאר וכן הלאה.

חיי מְהָר באבא, או בשמו האמיתי – מרוואן שאריאר איראני, ידועים היטב ונמצאים בכל רחבי האינטרנט ובספרות המודפסת. עד שנות התשעים יצאו למעלה משבע מאות כותרים אודותיו, וכנראה הרבה מעבר לכך. באבא הוא כינוי מקובל במזרח לאבא, תינוק או אדם קדוש. אחד מתלמידיו הראשונים העניק לו את הכינוי הזה, מחמת החסד העצום שקרן ממנו לכל דבר ולכל אדם. מהר פירושו רחמן. מהר באבא – אב הרחמים.

הרשמים המשעבדים. בשרטוט זה מסומל בעיגול ההולך ומלבין. בשלב הסופי, התודעה נקייה לחלוטין מכל סיגי הרשמים המשעבדים; האדם חי עלי אדמות כאשר תודעתו מאוחדת עם התודעה הקוסמית. זהו סיום המסע של הנשמה האינדיבידואלית ממצב של העדר תודעה למצב של תודעה "אלוהית". השרטוט מסמל גם את "המנוע הקוסמי", את התנועה הבלתי פוסקת בין שני הקטבים של ההווה בתהליכי הבריאה. המסע הרוחני היה אמור להיות קל יחסית ונעים, אולם מאחר ובשלב מסוים החלטנו שאיננו מוכנים להשתתף במשחק הזה, כפי שמרומז בפרק ג' בבראשית, כאשר האדם מפנה את תודעתו אל העולם הארצי ומתעלם מההירארכיה האלוהית – האדם רואה את הייעוד בהצלחה ארצית. הרי זה דומה למכונת שבה תיבת ההילוכים נשברה. הרבן משה מנסה, יחד עם ההירארכיה האלוהית, לשקם את "תיבת ההילוכים" של האנושות, אולם בני האדם החליטו, החלטה מודעת, שלא להשתתף במלאכת השיקום הזאת. הסיפור התנכי הינו אלגוריה למה שמתרחש למעשה **יומיום** – ההחלטה המודעת הינה בדינו.

כל מה שאנו רואים בעולם הפיסי, זה שאריות של מצבי תודעה שהתפתחו כתוצאה ממאמצי היישויות הנכנסות לבריאה להשגת תודעה.

מהו כל העניין עם מורים אמיתיים? תפקידם לאזן את הקארמה של האנושות, כדי שבני האדם לא ירסקו את עצמם ואת הפלנטה עליה אנו מתגוררים. הם פועלים למעשה כ"תיבת ההילוכים" של המין האנושי, אולם גם הם אינם מסוגלים לעשות את כל העבודה לבד. את העבודה הזאת הם יכולים לעשות בסתר, ורובם אכן פועלים כך. מורה אמיתי יודע לאזן את מצבורי הרשמים המשעבדים בחוכמה רוחנית. הוא נותן לתלמיד מטלות שתכליתן לשרת באופן חיצוני את העולם, אבל התכלית האמיתית והנסתרת זה האיזון הפנימי של התלמיד. המורה האמיתי יודע כיצד לשנות את הקארמה של התלמיד ולתעל אותה לאפיק הרצוי. על התלמיד לשרת את הבריאה ובאמצעות השירות הוא נגאל. אפשר לומר שמורה מושלם הינו סך כל התודעות של בני האדם לו היה המין האנושי מתפקד בצורה מושלמת. כפי שאדם אחד הינו סך כל התאים והאיברים בגופו כשהם מתפקדים בהרמוניה מוחלטת, כך מורה מושלם שווה ערך, מהבחינה התודעתית, לכלל המין האנושי. לכן הוא גם יכול לעזור לכל דבר ולכל אדם, כיוון שהוא שוכן בכל מצבי התודעה. האוּטאר הינו שווה מבחינה תודעתית למורה מושלם, אולם ההבדל הוא שהוא למעשה חוזר אחורנית, מהמצב האלוהי שמעבר לבריאה הדואלית, ויורד אל הבריאה הארצית כדי לעזור למין האנושי ברגעי משבר, שכוחם ויכולתם של המורים המושלמים איננה מספקת, מסיבות שאין בני האדם מסוגלים לדעת. אם כלל המין האנושי היה מתפקד כפי שעליו לתפקד מהבחינה הקוסמית, היה ברור לכל אדם שיש רוחניות ולא רק חומריות, ושיש הירארכיה אלוהית. זה היה הופך לידע ברור עבור כל אחד ואחד.

(קארמה הינו חוק אוניברסאלי, שאליו כפופים כל החיים בעולם הדואלי. זהו חוק השכר והעונש על כל דבר שאנו עושים, ואיש איננו פטור ממנו.)

כל מה שהמורה רוצה זה להביא אותנו למצב בו הוא נמצא – הוא איננו מעוניין שאנו נהפוך אותו לאל ונסגוד לו. כל הדתות הקיימות הן פרי היצירה של מורים שפעלו בעבר, מעין מצבות זיכרון לעבודה רוחנית שהתבצעה פעם כדי להעלות את רמת התודעה האנושית. כישלונם של בני האדם שאינם מתעלים אל מדרגות התודעה, והופכים את דברי המורים לדת מלומדת, הנשלטת על ידי כהני הדת לניצול ההמונים ושליטה בהם.

מהר באבא היה אחד מהמורים השקופים ביותר בהיסטוריה. פרטי חייו ידועים לפרטי פרטיהם מיום היוולדו. הוא היה תמיד מוקף בתלמידים בכל שעות היממה, ומעולם לא גילה מישהו מהם אותו עוסק בדברים מפוקפקים, לא היו אצלו פינות אפלות שתלמידיו הסתירו מפני הציבור. מציבור כל כך רחב של אנשים אינטליגנטיים, אי אפשר להסתיר מידע כל הזמן. בסוף הדברים צצים על פני השטח. מעולם לא "תפסו" אותו עושה טעות. הוא היה כל העת חד ומרוכז במאה אחוז. מעולם לא ישן כפי שישן אדם רגיל, המאבד את ההכרה ונעלם עד לשעת היקיצה. גם כאשר שמעו אותו נוחר, הוא היה במודעות מלאה. חמשת מוריו הכריזו עליו בציבור אודות מעמדו הרוחני – כאשר סאדגורו אופאסני מהרג' סיים את עבודתו עם מהר באבא, שהייתה להחזיר אותו אל המודעות הארצית, אותה איבד מהר באבא בעת שהתודעה האלוהית התעוררה בקרבו בזכות סאדגורו באבאג'אן – הוא קרא לו בנוכחות תלמידיו אדי שאקטי – (Adi Shakti) – הכוח הראשוני, או הבורא.

החל משנת 1925 הוא החל לשמור על שתיקה מוחלטת, עליה שמר עד יום פטירתו. כמה מתלמידיו העידו שלפני פטירתו הוא הגה כמה מילים בקול ברור. מחוות דעת רפואית אדם ששומר על שתיקה שנים רבות כל כך איננו יכול עוד לדבר, כיוון שאברי הדיבור מתנוונים.

מעניין לדעת שהוא החל את שתיקתו בדיוק מאה ימים לאחר פטירתו של רודולף שטיינר, שנתן לעולם כמות של מידע אודות הרוחניות בכמות ובאיכות ללא תקדים.

מדי פעם הוא הבטיח להפר את שתיקתו, וגם מורהו אופאסני ציווה עליו פעם להפסיק, אולם הוא התמיד בכך עד הסוף, באמרו שהדבר משרת את עבודתו. לדעתי הצנועה אין זו אלא מחאה אל בני האדם השומרים על "שתיקתם הרוחנית" ובורחים מאחריותם הרוחנית.

הוא היה רווק כל ימיו, וכאשר שאל אותו עיתונאי אנגלי בעת שביקר באנגליה בשנת 1931, איך הוא מתייחס לסקס, תשובתו המחויכת הייתה שהוא מעל לסקס. סקס, או תאוה מינית, מהווה את השיא של הדואליות, התעלות מעל הדואליות היא למעשה אחדות עם הקוסמוס, עם "אלוהים". מורה מושלם אמיתי עומד מעל הדואליות, מעל השניות המפצלת את המין האנושי לאינדיבידואלים בודדים. ארוץ' ג'וואלה, תלמידו הנאמן במשך עשרות שנים, כבר מאז שמהר באבא נהג לבקר בבית הוריו, שהיו מחסידיו, אמר שבכל השנים שהיה עימו, הוא נעדר פעמיים, פעם אחת כאשר איבד אותו בתחנת רכבת, ופעם אחרת כאשר באבא נפל לאגם בוץ וארוץ' היה צריך ללכת להביא לו בגדים, דבר שלקח כשעתיים. פגשתי את ארוץ' כמה פעמים, ואין ספק ביושרו של האיש, שהתגורר בצריף פח עלוב במהראזאד, בשעה שמיליונרים הודיים התחננו בפני מהר באבא שיקח מהם כסף, והוא סרב, באומר שאינם ראויים עדיין שייקח מהם כסף. מהר באבא עצמו חי כל ימיו בצניעות מופלגת, מעולם לא נגע בכספים, למעט בפעמים שבהם נתן צדקה לעניים.

כמה מילים אודות יחסו של מהר באבא ליהדות וישראל:

מהר באבא מאשר שתורת משה הינה אמת, ומשה היה אדם שהגיע לשיא המעמד הרוחני אליו יכול להגיע האדם עלי אדמות – ראיית האלוהות פנים אל פנים. כאשר יצא לאקרנים סרטו של ססיל ד. ב. מיל "עשרת הדיברות", שלח מהר באבא את תלמידיו לראות את הסרט באמרו שהתסריט אמיתי. מעניין שבסרט פרעה, שאימץ את משה וגירשו מהמדינה לאחר שהתגלה כבן לעם ישראל, מתחרט לפני מותו וקורא בקול בשמו של משה – ומהר באבא מעיר על כך שכוח השם של משה מחק את כל הרשמים המשעבדים של הפרעה והאיש הגיע להגשמת האלוהות (God Realization). סיפור זה איננו מופיע בתנ"ך.

אפשר היה בעצם להסתפק בכך ולהמליץ לציבור לחזור למקורות ולהתעמק ולהתמסר בתורת משה. כמובן שאלו שעוסקים בכך, טוב הם עושים, לפי שיטתם. אולם הבעיות של המין האנושי לא נפתרו כלל, ומשימתו של משה מעולם לא יצאה אל הפועל. עניין אחר הוא שמצבי התודעה שלנו באותה תקופה שונים לחלוטין מהמצב כיום.

אחרי מלחמת העולם השנייה מהר באבא אמר לתלמידיו שהגיע הזמן להעניק מולדת "לעם הנוודים" כך הוא התבטא ביחס אל היהודים. לפני ההצבעה בעצרת האו"ם ב-29 לנובמבר, הוא ביקש מתלמידיו לערוך הצבעה בעצמם כדי להחליט אם להעניק ליהודים את מולדתם או לא. התלמידים הצביעו בעד.

לפני שפרצה מלחמת ששת הימים, הוא פנה שוב אל תלמידיו ושאל אם מדינת ישראל הקטנה תוכל לעמוד מול המון האויבים הסובבים אותה. הוא התפעל מפעולת צהל ב-1968 שבה נחטף מתקן ראדאר ממצרים והובא לשטח ישראל. הוא אהב "תרגילים" כאלו. תלמידתו הישראלית הראשונה הייתה רות קררי בן שמאי - בתו של נשיא אגודת ישראל הראשון – הרב יעקב רוזנהיים, שהיה אחד מגדולי היהודים במאה העשרים.

באשראם, הוא בית-ההתאמנות-הרוחנית שבו אימן את תלמידיו, שררה משמעת ברזל על אנושית. כל תלמידיו היו מתנדבים, אנשים שוחרי רוחניות ששאפו להגיע לשלימות רוחנית. כבר שם הוא הפגין את יכולותיו כיוודע-כל. יום אחד הוא ותלמידיו יצאו לכמה ימים, ואחד התלמידים נשאר לשמור על הבית. לאחר שבאבא חזר עם תלמידיו הביתה, הוא פנה אל התלמיד ואמר לו: "תגיד לי את האמת מה קרה, ואני אסלח לך". התלמיד התקש שלא קרה כלום. באבא חזר על דבריו כמה פעמים. כאשר התלמיד התקש שלא קרה כלום, התכעס עליו באבא, לקח אותו למקום המעשה והראה מה הוא עשה שם בדיוק. התלמיד לא עמד ביצרו ובעל את המשרתת, זה מה שקרה, ובאבא זרק אותו מהבית. מהר באבא הקפיד כל ימיו להפריד בין נשים וגברים, בעת שהיה מופיע בציבור שהיה בא לראות אותו, הגברים ישבו בצד אחד והנשים בצד השני. ההודים הינם אנשים שמרנים וקפדנים ביותר בענייני אישות, כולל דיני טהרת המשפחה וכיוצא בזה, ומהר באבא הקפיד עוד יותר. גם כיום במהראבאד, היכן שפעל וגופו נקבר, באכסניית האורחים יש אגף לגברים ואגף נפרד לנשים, והאורחים מקבלים על עצמם שלא להיכנס לאגף של בני המין השני ללא רשות. כל תלמידיו חיו בצניעות מופלגת, ולמרות שעברו לא פעם סכומי כסף גדולים שנתרמו על ידי ידידי לזכר עבודתו, מהר באבא מעולם לא נטל פרוטה לעצמו. תלמידיו חיו בחסכנות, ממש בקמצנות נוראה, עם חפיסת סבון קטנה לכל החודש, שאמורה הייתה גם להספיק לכביסת הבגדים! גם הארוחות היו צנועות ביותר. מהר באבא עצמו כמעט ולא היה אוכל, ומדי פעם צם תקופות ארוכות, לעתים שישה חודשים על כוס קקאו אחד ליום. בשנות העשרים הקים בית ספר שבו התחנכו ילדים מכל הכתות והדתות ללא שום אפליה. מהר באבא הקפיד שלכל קבוצה דתית תינתן ההדרכה הדתית כפי שהייתה מקובלת באותה קבוצה. הוא מעולם לא הטיף להתנער מהדתות המקובלות, להיפך, הוא ראה את כולן כנובעות מאותו מקור אלוהי. כמו כן כונן מרפאה שנתנה שירותים רפואיים בחינם לתושבי הסביבה, שלא הייתה להם שום אפשרות לקבל טיפול רפואי כלשהו. הוא דאג לחולי נפש ולמשוגעים ברחמנות ובאהבה, כשהוא מכנה אותם "ציפורים יפות בכלובים גועליים". הייתה לו היכולת ליצור קשר גם עם אנשים שאיבדו לחלוטין את הקשר עם העולם הארצי מחמת התאמנות רוחנית אינטנסיבית ללא הדרכה נאותה. הוא נהג לספק מצרכים וכסף לעניים מרודים, ולעתים קרובות ביקש שיאספו אליו עניים ומצורעים כדי שיוכל להשתחוות לאלוהי הצפון בהם. פן אחר של עבודתו היה לאתר אנשים שהיו פעם אמיים ואיבדו אך כל רכושם מחמת חוסר מזל או ממרמה. הנפילה הנפשית של אנשים כאלה קשה הרבה יותר ממצבו של אדם שנולד לחיי עוני ומורגל בהם. כאשר היה מאתר אנשים כאלה, היה נותן להם סכומי כסף כדי שיתאוששו ומעודד אותם לבל תיפול רוחם.

יחסו לסמים: מהר באבא התנגד בחריפות לשימוש בכל סוגי הסמים למטרות של התעלות רוחנית, באמרו שאלוהים איננו ראוי להיות אלוהים אם הדרך אליו כרוכה בשימוש בחומרים משכרים.

ביחס לתקשור: תקשור עם רוחות מהווה התנסות בעולם המעודן למחצה על ידי החושים הפיזיים במצב של מודעות ערה. אין זה סימן להתקדמות בנתיב הרוחני ואין לזה שום קשר עם תכלית הנתיב הרוחני (גנוסיס).

יחסו למורים רוחניים: אפילו שישנם כמה כללים המסייעים להבחין בין מורה אמיתי לנוכל, הרי שלא פעם מורה אמיתי עשוי, מטעמיו הוא, להתנהג בצורה בלתי אפשרית ובלתי מקובלת בעיני אדם רגיל, הדוגל במוסריות גבוהה. למורה שאיננו אמיתי אין שום יכולת להעניק את החוויה הכבירה של אהבה אלוהית – רק מורה אמיתי מסוגל לכך. תפקידם של המורים הכוזבים זה לאסוף מתלמידיהם את הרשמים המשעבדים שלהם, הם למעשה משמשים כפחי האשפה של הקוסמוס, אולם אין זה מומלץ להתעסק עם פחי אשפה. אדם השואף בתום לב לשרת את האנושות, לא יפול בפח המורים הנוכלים. מי שאין לו קשר נפשי עם מורה, ואיננו מעוניין להאמין בכלום, יכול לחיות חיי יושר וצניעות, מסירות ושירות, בכל האופנים שהחיים מאפשרים לאדם.

עציון בקר 2008

כמה סיפורים מח" מהר באבא ואודותיו:

(מתוך "שתיקה רועמת" עמוד 15. תורגם לעברית. Much Silence):

"תלמידי בית הספר שאליהם מתייחס באבא ביקרו בבית ספר יסודי ללא תשלום שהיה כלול בין שאר המוסדות החדשים. מה שהתחיל עם עשרים נערים, גדל עד מהרה למאה וחמישים נערים ונערות, שביניהם היו כשלושים נערים מכת היטמאים מבתי דלים ומזוהמים, והם היו אלה שעבורם השקיע באבא כל כך הרבה מזמנו ברחיצה ובאמבטיות. בתחילה הם עמדו מהצד, אולם עד מהרה נפלו כל מחיצות בין הכתות והאמונות והילדים קיבלו זה את זה מרצון.

פעם אחת כשבאבא היה עסוק בבית המרחץ, ביקשו כמה ברהמינים נשואי פנים את ברכתו. כשהם עמדו לפניו, אמר להם באבא: "הנני רוחץ ילדים 'טמאים'. אין שום טעם לקבל את ברכתי אלא אם תהיו נכונים לבצע את המלאכה שאותה אני עושה". הברהמינים זנחו את ציווייהם, שלפיהם גם אם צילו של טמא מוטל עליהם, הדבר מכתים אותם, והצטרפו לבאבא במשימתו."

סיפור משעשע שנכרך בצומותיו סופר על ידי באבא שנים רבות לאחר מכן בסאהאוואס בהודו בנובמבר 1955:

"כמו כן היתה זאת התקופה שבה קיימתי את אחד מצומותי הממושכים והארוכים ביותר שהתמשך חמישה חודשים וחצי (נובמבר 1927 – אפריל 1928). פעם במהלך תקופה זו לא נטלתי דבר פרט למעט מים במשך למעלה מעשרים ושמונה יום. בשאר הזמן התקיימתי על קקאו בחלב אותו קיבלתי פעם אחת ביממה. וגם את זה לא קיבלתי באופן מלא, כפי שהדברים התרחשו. לְהוּ (שהיה אחד מהנערים החביבים על באבא מכת הטמאים) נהג לשאת אלי את המשקה בכל יום, בדרך הוא היה שותה מחצית והעביר את יתרת המחצית אלי. גיליתי זאת בסיום הסתגרותי כשהנשים – המאנדאלי (חוג התלמידים, מלשון מאנדאלה - מעגל) אישרו בפני שהן שלחו את להו באופן קבוע, כפי שהנחתי אותן בראשונה, עם בקבוק תרמוס מלא בקקאו. כששאלתי את להו לפשר הדבר, הוא הודה מייד בגנבת מחצית הקקאו שלי בכל יום. סלחתי לבחור הצעיר מייד כשהוא הודה באשמתו."

באבא הזהיר את חסידיו כבר משנת 1922: "מלחמה תפרוץ שוב, וזו תהיה השואה הנוראה ביותר שחזה בה העולם. כמעט כל האומות תסחפנה לתוכה בין אם באופן צבאי ובין אם באופן כלכלי". וכעת, ב-1931, הוא החל בתקופה אינטנסיבית של מסעות ברחבי העולם, כאילו שהוא מתכוון לערוך מספר רב ככל האפשר של ביקורים במערב לפני שיתקדרו השמים. כמו כן, בניגוד גמור למסעות הקודמים, שבדרך כלל נערכו בעילום שם תחת הוראות חמורות לחברי החוג, שלא לגלות את שמו, הרי שמסעות אלו דווחו ופורסמו. באבא השתוקק לפגוש אנשים מכל השכבות; הוא השתתף במסיבות, כינוסים, תיאטרונים; העניק ראיונות לעיתונאים וצולם לעיתונאים וליומני קולנוע.

אל מסעו הראשון במערב, בספטמבר 1931, הפליג באבא באוניה ראגיפוטאנה מקראצ'י. תשע שנים לפני כן חזה באבא כי במסעו הראשון למערב הוא יפגוש את גנדי, כך שהמאנדאלי לא הופתעו לדעת כי המָהאטמה נמצא באותה אוניה, ולקבל הודעה כי הוא היה חפץ לבוא לתאו של באבא לשיחה. למעשה נשלח אליו מברק המייעץ לו ליצור קשר עם באבא. כאשר הגיע, מלווה במזכירו, אמר גנדי כי הוא בא רק בגלל ההודעה וכי עומדים לרשותו רק חמש דקות. אולם הוא נשאר לשלוש שעות ושב לתא ביום המחרת. "באבא, הוא אמר, "הגיעה השעה שתדבר ותאפשר לעולם להאזין. אני חש בתוך תוכי שאתה משהו גדול: לא חשתי בכך כשביקרתי את אופאסני מהרג'".

(אופאסני מהרג' היה תלמידו הנבחר של סאי באבא משירדי, שחי במאה התשע עשרה ונפטר מייד לאחר מלחמת העולם הראשונה. סאי באבא הורה למרוואן שהגיע אליו לאחר שהמורה המושלמת באבאג'אן העירה בקרבו את האלוהיות, לפנות אל אופאסני כדי שזה יסייע לו לשוב ולתפקד בעולם הארצי).

"מדוע?" שאל באבא.

"כשהלכתי לאופאסני מהרג' הוא לבש חתיכת סמרטוט שהסתיר את חלציו; הוא הסיר אותו, גילה את אבריו המוצנעים ואמר, 'אתה אדם גדול; מה לי ולזה? מדוע באת לכאן?' "

תשובתו של באבא הראתה את כוחו להפגין סמכות מבלי להתחשב אל מי הוא פנה.

"כעת אתה יודע שאני אכן גדול, מכוח הסמכות של גדולה זאת אני אומר לך כי מהרג' הינו מורה מושלם".

אולם גנדי היה מוכה תימהון: "לא באבא, אינני מבין זאת כלל ועיקר". על כל פנים, הוא שב לאחר מכן לשיחה שלישית.

לאחר מכן גנדי שאף כל ימיו להיות תלמיד של מהר באבא. באבא התנה שייטוש את פעילותו הפוליטית. אולם גנדי לא היה מסוגל להתנתק מכך. הם החליפו ביניהם מכתבים עד להרצחו של גנדי. מהר באבא אמר שלגנדי היה לב טהור "במאה אחוזים". אולם גנדי לא הבין את עיקרון "אלימות בלתי אלימה", כשהטיף לחוסר אלימות בכל תנאי, כשבין היתר הוא מציע לבני העם היהודי לקבל באהבה את רדיפותיו של היטלר! היה זה לפני שהיטלר החל בהשמדת היהודים. "אלימות בלתי אלימה" הינה שימוש בכוח מושכל כדי להציל חיים. כדוגמה הריגת כלב נגוע בכלבת העלול לנשוך ילדים. התנגדות לפושע העומד לבצע אונס או רצח. התנגדות לאומה אגרסיבית העומדת לכבוש אומה חלשה ממנה. צרפת באותו זמן הייתה חזקה לפחות פי שלושה מהצבא הגרמני, והייתה מחסלת את משטרו של היטלר בכוחות עצמה בזמן קצר ובאבידות מועטות יחסית לשני הצדדים. בהמשך פרצה מלחמה נוראית שגבתה את חייהם של כשישים מיליון בני אדם.

יום לפני שגנדי נרצח, אחד הכלבים באשרם של מהר באבא חלה. נהגו לדווח לו על כל דבר המתרחש במקום. באבא הסתכל על הכלב ואמר, "הכלב יחיה יומיים יותר מגנדי". בהקשר לפעילות הפוליטית, מהר באבא משבח את אורובינדו, חברו של גנדי, שנטש את הפעילות הפוליטית והתמסר לעבודה הרוחנית.

מתוך שתיקה רועמת:

ביקוריו של באבא בלונדון, ניו יורק ושיקאגו לווו בפרסום רעשני שהלך וגבר לקראת ביקורו בהוליווד, שתואר כ"איירוע מהמם שכבש את כותרות כל העיתונים באיזור". הוליווד היתה באותו זמן בשיאה, מרכז התעשייה הבידורית הראשון, מדהימה כמו בגדד או אטלנטיס. המפיקים והבמאים שלה גלגלו תקציבים גדולים יותר משרי אוצר של מדינות. השפעת ההפקות שלה הגיעה לכל קצוות תבל. כוכביה היו יותר מפורסמים ונערצים ממלכים ומלכות, יותר אליליים כנראה מכל מה שגברים ונשים נערצו במרוצת ההיסטוריה. ה"מלך" וה"מלכה" של חצר המלכות ההוליוודית באותם ימים היו דוגלאס פיירבנקס ומרי פיקפורד, שרכזו קבלת פנים לכבוד באבא. חלק מהערב הוא הקדיש לשיחה עם מרי, שהיתה סטודנטית של פילוסופיה מזרחית, אולם גם שוחח באופן אישי עם כל שאר האורחים. הוא התארח באולפנים העיקריים – פוקס, מטר-גולדווין, האחים וורנר, פרמאונט, ונפגש עם כוכבים רבים בשעת עבודתם. הוא הקדיש זמן לבמאים כמו ארנסט לוביץ' ופון שטרנברג, שאז הנחה את מרלין דיטריך ב"יונוס הבלונדינית". מרלין דיטריך תוארה כבלתי אדיבה, אולם טלולה בנקוד, שחזרה ערב אחד לראיון ארוך יותר, נעשתה כרוכה מאוד אחרי באבא. קיימים צילומים נחמדים שלהם יחדיו, באבא לבוש בחליפה לבנה אלגנטית, שערו שופע וחולצתו פתוחה מעט, והוא משוחח עם טלולה באמצעות לוח האלפבית שלו, כששניהם מרוכזים לגמרי בחילופי הדברים. אחרת עימה הסתדר מצוין היתה מרי דרסלר, שחוש ההומור שלה שעשע אותו. תוך כדי הארוחה היא הכריזה כי היא חפצה לקחת את באבא לריקוד ביער, והוסיפה כי אם הוא יחפוץ לומר רק כמה מילים, היא לא תגלה לאף אדם כי הוא עשה כן.

סך הכל בילה באבא שישה ימים בהוליווד, בהם נכללה קבלת פנים נוספת בערב בה לחץ את ידיהם של אלף אורחים שחלפו על פניו. באבא, שחש נוח עם הטמאים בארנגאון או בקרב הנוסעים שנדחסו על סיפון אונייה באוקיאנוס ההודי, חש נוח באותו האופן בעולם הנוצץ והתחרותי של הוליווד. בפיקפיר, מעונם של דוגלאס פיירבנקס ומרי פיקפורד, הוא נתן הודעה שחשפה את ידיעתו על אודות הסרטים וחשיבותם באותו הזמן ככלי תקשורת, ואת ההשראה שהבידור מעניק לאדם, בדרך כלל באופן בלתי ישיר. "האדם המגרה את דמיונם של ההמונים יכול להניע אותם לכל כיוון שבו הוא חפץ, ואין עוד אמצעי כל כך חזק המגרה את דמיונם כמו הסרטים... גם העיתונים והרדיו משפיעים על המחשבה, אולם הם חסרים את עוצמת הדוגמה המוחשית המהווה את הזרז החזק ביותר לפעולה, דבר שהתמונות הנעות מספקות טוב יותר מכל אמצעי אחר....

באבא נתן להבין כי הוא מתכוון להפר את שתיקתו בהוליווד ב-13.7.1932, כאשר קהל גדול היה צפוי להתכנס. אולם כעת הוא אמר שהוא חייב לבקר קודם בסין, ולפני שיצא להונולולו הוא שילח הביתה את חסידי המערביים. אזי לאחר יומיים בהונולולו שלח באבא מברק כי הוא מפליג לשנחאי וכי לא יחזור להוליווד. הפרת השתיקה שנמשכה כבר שבע שנים פורסמה בהרחבה, כך שהאכזבה היתה גדולה באותה מידה. הדבר גרם להלם שלא כל חסידי באבא מהמערב התאושו ממנו; לגבי רבים היתה זאת החוויה הראשונה של "שינויים פתאומיים בתכנית", המוכרים לחסידי מהמזרח שהבינו כבר כי "אין שום תכנית".

מהר באבא נהג ליצור אופוזיציה לעבודתו באופן מודע ומכוון. לעתים קרובות, אנשים הפועלים כנגד, יעילים יותר מהבחינה של העבודה הרוחנית יותר מאלו המסייעים למורה. לכך יש דוגמאות רבות בהיסטוריה. מקרהו של פול ברונטון (Raphael Hurst) הינו דוגמה אחת מיני רבות. בנוכחותו של ברונטון הוא נתן "צ'פחה" לאחד מתלמידיו, עד זוב דם. הוא התנהג בנוכחותו של ברונטון כאגו מאניאק, והכל במטרה שברונטון יקדיש את חייו למלחמה במהר באבא כנוכל. חלק ממקורביו נהגו לזרוק עליו ביצים וירקות משום שאמר שהוא אלוהי. אולם מהר באבא לא אמר על עצמו דבר שלא הצהירו על כך מוריו. אחד ממקורביו,

קולונל איראני, היה זה שכתב והפיץ את הספר "מהר באבא – הנוכל של המאה העשרים". באבא הכין בזמנו רשימה של האנשים שעמדו לצידו בעבודתו וסייעו לו בדרך זו או אחרת, וקולונל איראני נכלל בה, לתדהמתם של תלמידיו. אבל הוא אמר להם, שהאיש תרם רבות לעבודתו בדרך שהם לא יכולים להבין.

<http://www.lordmeher.org/index.jsp?pageBase=page.jsp&nextPage=1609>

"כולנו אוטוארים", אמר מהר באבא, ואין לנו שום צורך בו מבחינת האלוהיות. האלוהי הוא עצם הווייתנו, אולם אין זה בעל לידי מימוש מחמת הרשמים המשעבדים את התודעה. אלוהיות זה למעשה מצב תודעתי.

מהר באבא היה יודע-כל (omniscient), והוא נהג להשתמש בכך לעתים קרובות. תלמידיו ששהו במחיצתו ידעו שהוא יודע כל מחשבה החולפת במוחם, וגם כל מחשבה החולפת במוחו של כל אדם בכל מקום עלי אדמות. היה זה קשה ומביך לחיות ליד אדם כזה, היודע מתי מחשבה מגונה ותאוותנית חולפת במוחותינו. יום אחד בא מישהו כדי לבחון את מהר באבא ונתן לו דף עם שאלות. באבא הניח את הדף בצד ונתן לאיש דף שהוא הכין מבעוד מועד. בדף הזה היו התשובות לשאלות בסדר שכתב אותו האיש. האיש הנדהם השתחוה בפני באבא וביקש את סליחתו. דברים כאלה התרחשו כל העת. אבל פעם בעת שאחד התלמידים איבד את ארנק הכסף בשעת מסע, הוא לא אמר היכן מצוי הארנק, וכולם נאלצו לשוב על עקבותיהם ולחפש עד שהארנק נמצא. הוא היה משתמש ביכולת הזאת באופן סלקטיבי.

חסד אהבתו, סיפור מאת נאג'ו קוטוואל

בנובמבר 1962, אני ואמי התרגשנו מאוד מהאפשרות להשתתף בכינוס של מזרח ומערב בפונה. (כנס שבו הזמין מהר באבא את תלמידיו מהמזרח ומהמערב להיות במחיצתו). למרות שיצאנו מהמלון זמן רב לפני הזמן שנקבע להתוועדות עם המורה, כאשר הגענו לגורופראסאד, מקום המפגש, מצאנו כי רבים כבר הגיעו לפנינו, וכל שבעת שורות הכסאות הקדמיים היו תפוסים. מצאנו מקום מאחור, חשים מתוסכלים, תוך ציפיה להופעתו של באבא האהוב על הבמה. באבא נכנס לקול תרועות הקהל והתיישב במקומו. פניו היפות של באבא זהרו באור יקרות אלוהי, שהאפילו על זר הוורדים שהיה כרוך על צווארו. לבותינו התמלאו חדווה ועינינו דמעו כשצפינו באדם האהוב עלינו כאב ואיש אלוהי. לאחר זמן מה, התחלתי לחוש מעט כעוס על שאנו רחוקים כל כך מהבמה. רטנתי לאימי כי עצוב הדבר שלא יכולנו למצוא מושב באחת מהשורות הקדמיות, משום שלמרות שיכולנו לראות אותו היטב, לא הייתה לבאבא שום אפשרות לראות אותנו, מחמת ההמון שמנה כחמשת אלפי איש.

אימי נזפה בי באמרה: "מהר באבא הינו אלוהי; הוא יודע את צפונות לבנו ורואה את כולנו". אבל תשובה זאת לא הניחה את דעתי, והמשכתי לרטון מחמת היותנו רחוקים כשמונה מטרים מבאבא. כשישבתי שם, ראיתי את באבא לוקח זר פרחים ומכדר אותו בידי. פתאום הוא התבונן לעברנו ולפני שיכולתי להבין מה קורה, הוא העיף את הכדור אלינו וזה נפל בדיוק בחיקי. אינני מסוגל להבין כיצד יכול היה באבא להשליך דבר כל כך קל למרחק כזה ובדייקנות כזאת. אבל באותו רגע זה לא מה שעניין אותי, הייתי המום מכדי שאחשוב על כך. אזי באבא נופף לעברינו בחיבה כאילו רצה לומר "אני יודע מה אתה חש". כיצד באבא יכול היה להשליך חפץ קל כל כך למרחק כזה ובדייקנות כזאת אינני מסוגל להבין עד היום, אולם באותו זמן זה לא מה שעניין אותי. הייתי המום מכדי לחשוב על כך.

(היה זה אחד משעשועיו של באבא בעת שנפגש עם אוהביו. הוא נהג לחלק להם שי כלשהו, לעתים קרובות ממתק או פרי. את זה נהג לפעמים להשליך לידיהם. הוא היה נועץ מבט בעיניו של אדם מסויים, זה היה מתכוון לחטוף בידי את השי, אולם באבא היה משליך אותו ובדייקנות לידיו של מישהו אחר, בכיוון אחר לגמרי, מבלי להסיט כלל את עיניו אל האדם האחר.)

מהר באבא הקפיד תמיד הקפדה יתירה על צער בעלי החיים. כאשר טייל עם תלמידיו, הוא היה נוהג להצביע על נמלים הרוחשות על הקרקע והזהיר שלא ידרכו עליהן. הוא אמר שאדם שמתעלל בבעלי חיים יסבול מכך לתקופות ארוכות מאוד. (מעניין לזכור שגדולי ישראל נבחנו תמיד על ידי ההשגחה ביחסם לבעלי חיים). בדרך כלל הדיאטה באשראם הייתה צמחונית, אולם מהר באבא לא דרש זאת מחסידיו. בכמה מקרים הוא עצמו אכל בשר בעת שלא היה משהו אחר למאכל. יום אחד אימו הביאה לאשראם דג, משום שהיא אהבה דגים, וחפצה לבשל אותו. מהר באבא אסר על תלמידיו באותה עת להכניס לאשראם

שום מאכל מהחי, כולל ביצים. חתול נכנס לפתע למטבח, חטף את הדג ונעלם. אימו הכועסת פנתה לבנה וטענה שהוא גרם לכך – שהחתול יבוא ויגנוב את הדג. אבל באבא אמר לאימו שאין להכניס לאשראם שום מוצרי בשר וגם היא, אימו, איננה יוצאת מהכלל. אבל למרות זאת, מהר באבא התיר לתלמידיו לאכול מה שהם רגילים או מה שמתאים להם. כמה מתלמידיו הקרובים נהגו לאכול בשר.

נורנה מצ'בלי הייתה תלמידתו של מהר באבא ובתקופה מסויימת היא ייצגה אותו באופן רוחני באמריקה.

הוא נהג להעביר לה מסרים. תלמידה אחרת הייתה אייבי דיוס (Ivy Duce), שהייתה המורשידה (מורה רוחנית) של מסדר סופי אמריקאי שנוסד על ידי המורה הסופי האזראט אינאט חאן. (Hazrat Inayat Khan). יום אחד כאשר נודע לנורנה שאיבי אוכלת בשר, היא הנחתה אותה להפסיק זאת ולהיות צמחונית. כאשר נודע הדבר לבאבא, הוא הנחה את אייבי להמשיך לאכול בשר כרצונה ולהתעלם ממה שנורנה ייעצה לה. הוא התייחס יותר למה שיוצא מפיותינו מאשר ממה שאנו מכניסים לפיותינו.

מי שאין בו רחמים אל הנבראים, שלא יצפה שהבורא ירחם עליו. הוא יעמוד לבדו מול הגורל שברא לעצמו – הייסורים שהוא המיט ישו בו אליו שבעתיים. (ע.ב.)

בתחילת חודש נובמבר 1925, כפריים מהסביבה פנו אל באבא בבקשה לגשם, כיוון שמי השתייה הלכו ואזלו ולנוכח הסכנה שיבול האביב שזרעו יקמול מחמת הבצורת המתמשכת. באבא יעץ להם להתאזר בסבלנות. בליל העשירי לנובמבר, לאחר יום פעילות מפרך, באבא היה עסוק בדיונים עם חוג תלמידיו במהראבאד-תחתית בעת שהכפריים שבו. שוב הם התחננו לגשם, ולאחר שנערך טקס הארטי לאופאסני מהרג' (מורה של מהר באבא) ציווה באבא לחפור בור ולהצית בו את אש הקודש (Dhuni fire). האש החלה בשעה אחת עשרה בלילה. לאחר מכן הודיע באבא לכפריים, "אלוהים שמע את תפילותיכם. כעת שובו היישר לבתיכם". למרות שלא היו שום עננים בשמים לפני שהציתו את אש הקודש, שעה לאחר מכן החל לרדת גשם זלעפות. ממטרות הגשם נמשכו כחמש עשרה שעות ויבולי הכפריים ניצלו.

בביקורו השני של מהר באבא בארצות הברית ב-1932, בעת שטייל בגן סחלבים בשכונה בה שהה בניו יורק, קטף באבא בעדינות פרח וורוד והגיש אותו לאליזבת פטרסון. אחד מתלמידיו הקריא לאליזבת את מילותיו של באבא: "שמרי תמיד את הפרח הזה ותציני את התאריך. יום אחד את תביני את המשמעות של הדבר".

אליזבת שמה את הפרח בספר התנך שלה ורשמה שם את מילותיו של באבא עם התאריך, ושכחה מכך. שנים רבות לאחר מכן היא מצאה את הספר שהיה נטוש במחסן, וגילתה לתדהמתה שהתאריך היה 24 לנובמבר 1932, בדיוק עשרים שנה לפני תאונת הדרכים שקרתה לבאבא באוקלהומה, בעת שנסע ממירטל ביץ' לקליפורניה. אליזבת הייתה הנהגת ברכב. כל הנוסעים שהיו ברכב נפצעו, ובאבא ריסק את כל הצד השמאלי של גופו. ליד מקום התאונה היה בית חולים שהיה בבעלותו של ד"ר בורלסון, כך שניתן היה לתת להם סיוע רפואי מהיר. כאשר הרופא בחן את באבא והחל לטפל בו, הוא רשם ביומנו שהאיש קורן כולו ונראה ממש מרוצה. הוא שם לב שהאיש איננו מדבר, ותלמידיו הסבירו לרופא שהוא שומר על שתיקה. הוא התפלא שבשעת הטיפול המכאיב, בו סידרו את עצמותיו השבורות, הוא לא השמיע הגה מפיו. התאונה התרחשה בעת שבאבא נסע במה שמכונה "נתיב הדמעות", הנתיב בו גרשו הלבנים בסוף המאה התשע עשרה את שאריות שבטי התושבים המקוריים של אמריקה אל השמורה באוקלהומה.

בשנת 1956 התרחשה תאונה נוספת, ובה התרסק צד ימין של גופו. אחד מתלמידיו נהרג. לפני התאונה באבא הדריך את התלמיד וניתן היה להבין שהוא מכין אותו להסתלקות מהעולם. לאחר התאונה הוא קרן באור שלא מהעולם הזה, כאילו זכה בנצחון בקרב אדיר. רופאים מומחים שבדקו אותו קבעו שהוא לא יוכל עוד ללכת, אבל הוא חזר ללכת לאחר כמה זמן, הגם שהדבר היה כרוך בסבל רב.

סיפור שסופר אודות אחותו, מאני איראני:

בדרך כלל לאחר ארוחת הבוקר נשאו את באבא אל האולם בו הוא נהג להיפגש עם תלמידיו הגברים. הם נשאו אותו בכיסא מיוחד שהותקן לכך. מאחר והוא היה רגיש לאוויר קר, פניו היו מצועפות. כפי שאתם יודעים, במרכז הגן שבמהראבאד קיימת משבצת אובאלית המוקפת בפרחים שמְהָרָה נהגה לטפל בהם במסירות. מאני הלכה לאסוף כמה עבודות להדפסה שבאבא נתן לה לבצע, ובאותה שעה עמדה בגן בעת שבאבא עבר שם נישא על הכיסא. מאני עמדה והתבוננה באנשים הפוסעים במהירות

עם הכיסא, וראתה את באבא מחווה בבירור בידיו: "איזה פרח יפה". מאני התפללה, כיוון שהיו שם רק נבטים רכים בערוגה עליה הוא הצביע. היא התקרבה אל הערוגה, מחפשת בעיניה היכן נמצא הפרח. כל מה שראתה היה מרבד של נבטים ירוקים רעננים. היא התיישבה כדי לבחון מקרוב, אולם לא היה שם שום פרח. לבסוף היא השתטחה עם כל גופה על האדמה ולבסוף גילתה מתחת לעלה את הפרח הזעיר שלא נעלם ממבטו של באבא, גם בעת שהוא חלף שם במהירות!

מאני ניצבה שם המומה, ונוכחה לדעת כי מה שהיא ראתה בתרחיש הקטן הזה היה אהבתו ורחמנותו לכל הדברים, עד כמה שלא יהיו חסרי משמעות. ומאני אמרה לעצמה: "אם הוא מעניק לפרח פשוט וקטן תשומת לב כזאת, איך אנו יכולים להעלות על הדעת שהוא יתעלם מאלו האוהבים אותו!"

Judith Garbett, LIVES OF LOVE, Mani part 2, p. 5 Copyright 1998 AMBPPCT

סארוש איראני (Sarosh Irani) היה אחד מתלמידיו הראשונים של מהר באבא. הוא היה קולונל בצבא ההודי, וגם ראש עיריית אחמדנאגאר, העיר שבה פעל מהר באבא, במדינת מהרשטרה. אשתו של סארוש, ווילו (Viloo), לא האמינה במהר באבא כאישיות אלוהית, וגם לא כמורה מושלם. בעלה נהג לתת למהר באבא סכומי כסף גדולים, כדי לממן את עבודתו. יום אחד ווילו פנתה אל מהר באבא בטענות שסארוש נקלע לחובות כבדים, מאחר והוא נהג ללוות כספים ולתת אותם למהר באבא. אבל מהר באבא אמר לה "לסארוש יש לב רחב, זה טוב בעבורו לתת". וכך עברו השנים והצטבר חוב עצום. ווילו פנתה לבאבא בדאגה, כיוון שלא הייתה להם שום אפשרות להחזיר את החובות. באבא אמר לה: "אני אשלם". לאחר זמן מה מהר באבא נפטר, ושנתיים לאחר מכן גם סארוש נפטר, ו-ווילו נשארה לבדה עם חוב עצום, שלא היה באפשרותה לשלם. אבל באותו זמן, 1971, החלו להגיע מבקרים רבים מהמערב כדי לחלוק כבוד למורה, והמקום היחיד שבו אפשר היה אז למצוא כמגורים סבירים בעיר המעופשת והמוזנחת באותם שנים, היה הבונגלו של ווילו, שהיה ממוקם במחנה הצבאי שבו שירת בעלה. ווילו הוסיפה חדרים כדי לשכן את האורחים הרבים שהגיעו, וגבתה מהם שכר עבור שירותיה, כמקובל. לקראת סוף שנות השבעים החלו לבנות אכסניה גדולה במהראבאד כדי לשכן את האורחים, ובעת שהאכסניה נפתחה, ב-1981, ווילו סיימה לשלם את חובותיה! ואז ירד לה האסימון. זה סיפור שהיא סיפרה לי.

הנער המושלם

מהר באבא חיפש שנים רבות את "הנער המושלם" שדרכו הוא רצה לעשות עבודה רוחנית חשובה. יום אחד צ'אגהאן, אחד מתלמידיו, ראה עלם חמודות העובד במסעדה בעיר וואי. הוא שאל את הנער אם הוא מוכן לבוא יחד איתו אל פאנצ'גאני (המקום בו שהה באבא), והנער השיב שעליו לקבל תחילה רשות ממעסיקו. לאחר שידולים ממושכים נעתר בעל המלון וויתר על הנער.

צ'אגהאן הביא אותו בפני באבא שבתחילה הנער מצא מאוד חן בעיניו. אולם לאחר כמה דקות, באבא, בחוסר שביעות רצון, הבחין בשריטה קלה על רגלו של הנער, והנחה את צ'אגהאן "מוטב שתיקח את הנער למהראבאד, שם יטפל פדרי בפצע. אמור לפדרי להביא אותו לפאנצ'גאני לאחר שיתרפא הפצע".

צ'אגהאן תמה אודות הנחיותיו של באבא, משום שפציעתו של הנער נראתה שטחית לגמרי. הוא תהה למה באבא עושה מזה עניין, ומאלץ אותו לקחת את הנער כל הדרך למהראבאד, בשעה שרופא מקומי יכולה היה לטפל בפצע. (מסע ארוך ביותר – כיום נסיעה) אולם הוא לא אמר דבר, ולפני שהוא יצא, באבא הינחה אותו ליצור קשר עם סאדהסיב פאטל בפונה שבדרכו ולמסור לו הודעה, שבאבא הכתיב לו.

צ'אגהאן יצא מפאנצ'גאני יחד עם הנער. בפונה, בסמוך לביתו של סאדהסיב פאטל, אישה שמילאה את כד המים שלה מבאר מים ציבורית, ראתה את הנער ולפתע החלה לצרוח את שמו. היא באה במרוצה אל הנער, חיבקה אותו ובכתה "יוסוף, יוסוף! בני, היכן היית? אינני מאמינה שאכן אתה הוא. התגעגעת לי מאוד! בני, עבר זמן רב כל כך, האם שכחת את אימך?"

התאסף קהל וצ'אגהאן לא היה מסוגל להבין מה התרחש. צ'אגהאן התמלא בחרדה מנוכחות ההמון הרב ופרץ את דרכו בכוח אל ביתו של סאדהסיב פאטל. הוא תאר את המצב, וסאדהסיב פנה אל האישה וחקר אותה. הוא גילה כי בנה היחידה של האישה נעלם מהבית לפני חמש שנים, וחיפושיה העלו חרס. לאחר כמה חודשים התמלאו ההורים ביגון מחמת כישלונם לאתר את הנער. מוכי צער הם וויתרו על כל תיקווה לראותו שוב.

אז שאל צ'אגהאן את סאדהסיב "מה עלי לעשות כעת", כיוון שהוראתו של באבא הייתה לקחתו למהראבאד. סאדהסיב שלח מברק לבאבא המסביר מה שהתרחש. תשובתו המיידית של באבא שהגיעה, הנחתה את צ'אגהאן להשאיר את הנער עם הוריו ולחזור לפאנצ'גאני. רק אז הבין צ'אגהאן מדוע שלח אותו באבא למסע הזה. ההודעה אותה נתן באבא לצ'אגהאן הייתה חסרת חשיבות, אולם מה שבאבא התכוון היה לאחד את הנער את ההורים שבורי הלב שסבלו חמש שנים מאובדן ילדם.

צוטט מהספר: Lord Meher, Bhau Kalchuri, Vol. 4, p.1304-1305

בחודש נובמבר 1944 מסר מהר באבא הודעה לקהל של כשלושים אלף איש שבאו לראות אותו. את ההודעה קרא השופט ניאוגי והיא תורגמה למראתי ולהינדי. מובן כאן קטע ממנה:

"הדתות המאורגנות של העולם כושלות לעתים קרובות לבטא את החזון האמיתי של אלו שהיו מקור ההשראה לעצם קיומן. הלכות ואמונות, מנהגים וטקסים, לא יכולים להיות לעולם המהות של חיים רוחניים אמיתיים. בעת שהדת הופכת להיות עניין של טקסים ומנהגים חיצוניים, היא הופכת לכלוב לנשמה. כמו כן אין שום תועלת לעבור מדת אחת למשניה. הרי זה כמו לעבור מכלוב אחד למשנהו. אם הדת לא מסייעת לאדם לגאול את נפשו מהשעבוד הרוחני ולהגשים את האלוהיות, הרי שאין היא משרתת שום צורך שימושי. אזי זהו הזמן שעל הדת להסתלק ולפנות מקום לאלוהים!

לפיכך אינני מעוניין לכוון דת חדשה. העולם כבר קרוע באינספור כתות המבוססות על הלכות ואמונות. לא באתי כדי לתת לבני האדם עוד כלוב, אלא להרעיף על העולם את האמת שאין לה גבולות. העולם צריך להתעורר ואיננו זקוק לסתם הדרכה מילולית; הוא זקוק לחופש ולשפע של חיים אלוהיים, ולא לשטחיות של דמויות מכאניות נפוחות. הוא זקוק לאהבה ולא להפגנות של כוח. האנושות תיגמל מאשליות חיי האגו. היא תזכה לרשת את האלוהיות ותכיר את עצמה כלא אחר מאשר האלוהות העילאית עצמה; לבבה ייפתח כדי להרעיף את עוצמת האהבה האלוהית. האהבה האלוהית איננה יודעת ריקבון, איננה חוששת משחיתות, משום שהיא מוארת בהבנה שכל החיים הינם אחדות אחת. אפשרו לאלו החיים לערכים האמיתיים לשמוע את קריאתי זאת; יהיה להם חלק רב בכינון העידן החדש של אמת ואהבה במציאות."

מעין אחרית דבר: ייתכן ומהר באבא הוא "הנוכל של המאה העשרים". מה יצא לו מזה אינני יודע. לא היו לו מכוניות מפוארות ולא פילגשים. כל חייו היו מכאובים, ייסורים ומתן חסדים.

ייתכן וכל התופעה של "מורים מושלמים" הינה כוזבת, ואין דבר כזה שלימות עלי אדמות. ואולי אין בכלל אלוהים, או הירארכיה אלוהית, ואנו סתם אוסף של אינדיבידואלים אגואיסטים המנסים למצוץ משהו מקצת החיים שלנו. אין בזה שום היגיון, בבריאה שכולה חוכמה והיגיון. אין שום תקופת זמן שתספיק כדי ליצור איבר מדהים כמו העין "באופן מקרי". זה פשוט לא ייתכן. וגם לא יד, הפועלת בצורה כל כך נפלאה ומשרתת את רצון האדם, שלא עשה דבר כדי שיהיו לו כלים מופלאים כאלה. כל מערכות הגוף פועלות בדייקנות מושלמת, ודבר כזה חייב להיווצר רק על ידי שכל אינסופי, ועדיין אין לרוב בני האדם שום הוקרה או יראת כבוד כלפי מי שנתן את הדברים האלה.

איש מאיתנו איננו פטור מלחיות חיי יושר ומסירות, כאשר מטררתנו היא לשרת את העולם ולא לנצל אותו. אין לאיש שום דבר להפסיד מכך, פרט לאגו הגועלי.

עציון בקר, 2008

את תולדות חייו של מהר באבא תוכלו לקרוא באינטרנט - http://en.wikipedia.org/wiki/Meher_Baba

<http://www.ambppct.org/index.php>

חיי מהר באבא: <http://www.lordmeher.org/index.jsp>

אתרים אודות מהר באבא: <http://www.trustmeher.com/files/sites.htm>

"Don't worry, be happy" הינו סלוגן שטבע מהר באבא.

http://en.wikipedia.org/wiki/Don't_Worry,_Be_Happy